

РЕШЕНИЕ

№ 15430

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10663** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Т. Д. Р., ЕГН [ЕГН] срещу потвърдената част на ревизионен акт /РА/ № Р-22220423006815-091-001/20.03.2024 г., с решение № 997/22.7.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

Жалбоподателят твърди, че РА в оспорената част е незаконосъобразен и необоснован. Направените изводи не се подкрепят от събраните в ревизионното производство доказателства. По този начин е допуснато и съществено нарушение. Твърди, че не се установява кумулативното наличие на предпоставките на чл. 19, ал. 1 ДОПК. Издадените РА имат доказателствено значение само относно установените задължения за данъци или ЗОВ спрямо дружеството и периода, за който са установени тези задължения. Липсва и субективен елемент, като съгласно съдебната практика следва да е налице умишлено поведение, каквото не се установява по делото. Не всяко невярно деклариране в декларация е основание за ангажиране на отговорността по чл. 19 ДОПК. Съдебната практика е категорична, че укриването следва да е свързано не с установяването, а с със събирането на публични задължения, а в случая не е установено укриване на факти. Поведението на управителя следва да е единствената причина за несъбираемост на вземанията. Но, дори и да е налице невярно деклариране, то това деклариране е от значение за установяване задълженията на самото дружество. Следва да бъде установено и имущественото състояние на

данъчно задълженото лице преди и след твърдяното поведение по укриване, каквото установяване не е извършено. Обстоятелството, че дългът на дружеството е категоризиран в несъбираем отразява един резултат, но той не обуславя наличието на този резултат като пряка последица от недобросъвестни действия на прокуриста на дружеството, по чл. 19, ал. 1 ДОПК. Дружеството не е притежавало никакви активи, поради което не може да става въпрос за намаляване на имуществото. Доказването е сведено до представяне на ревизионната преписка, но то не е равнозначно на установяване елементите на процесния фактически състав. Ето защо моли да се отмени ревизионния акт. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Неподаване на данъчни декларации и декларирането на неверни данни се покрива от състава на чл. 19, ал.1 ДОПК. В резултат на това дружеството е платило по-малко данък – ДДС и корпоративен. Жалбоподателят е управлявал дружеството, поради което следва да се счита за съзнателно поведение това. Налице е укриване на действителните обеми на дейността на дружеството, същевременно то е притежава активи, именно поради което и следва да се ангажира отговорността на жалбоподателя. Претендира разноски.

СГП не взе участие в производството.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220423006815-020-001 от 20Л 1.2023, г., връчена на 04.12.2023 г.. издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-849 от 31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК на Т. Д. Р. за задължения на „МБР 2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/за периодите от 2017 г. и 2019 г. както следва: за данък добавена стойност /ДДС/ по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 01.01.2018 г. до 30.11.2019 г.; за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по Закона за данъка върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/; за вноски за Универсален пенсионен фонд УГ1Ф за осигурител и вноски; за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурител по Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ и за вноски за здравно осигуряване /ЗЗ/ за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ за периодите от 01.12.2017 г. до 31Л 2,2019 г,

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД №Р-22220423006815-092-

001/19.02.2024 г., срещу констатациите на който няма постъпило възражение.

Ревизията е приключила с РА №Р-22220423006815-091-001/20.03.2024 г. издаден от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и Т. Н. В.. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен на 20.03.2024 г. по електронен път.

На основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК е ангажирана отговорност на Т. Д. Р. за задължения на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД в общ размер на 223363,37 лв., в т.ч. за корпоративен данък в размер на 11 249,01 лв. и лихви в размер на 4 665,09 лв.; за ДДС в размер на 49 320.99 лв. и лихви в размер на 27 384.35 лв.; за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения в размер на 16 561,35 лв. и лихви в размер на 9 257.61 лв.; ДОО за осигурители в размер на 41 147,17 лв. и лихви в размер на 22 890.92 лв.; УПФ за осигурители в размер на 10 107,33 лв. и лихви в размер на 5621,33 лв. и вноски за 30 в размер на 16 170.03 лв. и лихви в размер на 8 988.19 лв.

РА е издаден предвид това, че с решение от 06.04.2017 г. на едноличния собственик и управител на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД - Ц. Т. К., назначава Т. Д. Р. за прокурист на дружеството. Обстоятелството е вписано в Търговския регистър на Агенцията по вписванията на 27.04.2017 г. Прието е, че през ревизираните периоди жалбоподателят има качество на субект - носител на отговорността по чл. 19 от ДОПК.

Извършена е предходна проверка за задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, приключила с Протокол №П-22220423054342-073-001 от 11.10.2023 г. В хода на контролното производство са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. ЖТ-22220423054342-040-001/17.03.2023 г. и №11-22220423054342-040-002 от 03.07.2023 г., свързани с начина на организиране и управление на търговската дейност на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. До приключване на проверката не са представени изисканите доказателства.

Т. Д. Р. е /или е бил титуляр на банкови сметки, открити в търговски банки на територията на страната, в т. ч. О. АД. Въз основа на декларация по чл. 74, ал. 2, т. 1 от ДОПК. с която жалбоподателят дава съгласие за разкриване на информация, представляваща банкова тайна и по реда на чл. 62. ал. 5, т. 1 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, от търговската банка са предоставени справки, съдържащи информация за наличностите, движението и операциите по съответните сметки с титуляр ревизираното лице. При анализ на движенията за периода не са установени наредени суми от „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

На „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е извършена насрещна проверка, приключила с протокол №П-22221723101254-141-001/30.06.2023 г. На дружеството са връчени две искания, в отговор на които не са представени писмени доказателства.

На юридическото лице е извършена ревизия за установяване на задължения за корпоративен данък за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2019 г. за ДДС за отделните данъчни периоди от 24.01.2018 г. до 31.12.2019 г., за ДОО за осигурители, УПФ за осигурители и ЗО за осигурители за периодите от 01.05.2018 г. до 31.12.2019 г., приключила с РА №Р-22221721001489-091-001/29.04.2022 г. Производството е протекло по особения ред на чл. 122 и сл. от ДОПК, тъй като

до започването му не е подадена годишна данъчна декларация по реда на чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. и не са представени първични и вторични счетоводни документи, съставени съгласно Закона за счетоводството /ЗСч./. Определени са допълнителни задължения, както следва:

-за корпоративен данък за 2019 г. - 10 968,00 лв. и лихви в размер на 2035,34 лв., произтичащи от недекларирани на приходи от продажби към клиенти;

-за ДДС - 49 320,99 лв. и лихви в размер на 16 363,61 лв., вследствие на доначислен данък и отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, включени в отчетните регистри /дневници за покупките/ за периодите от м. 01.2018 г. до м. 11.2019 г.;

- за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях трудови правоотношения по ЗДФЛ - 16 561,35 лв. и лихви в размер на 9 257,61 лв. и задължителни осигурителни вноски, в т.ч. ДОО - за осигурител в общ размер на 46 560,49 лв. и лихви в размер на 16 198,63 лв., УПФ- за осигурител в общ размер на 11 554,76 лв. и лихви в размер на 4 020,95 лв. и 30 - за осигурител в общ размер на 18 485,87 лв. и лихви в размер на 6 455,69 лв. за периода от м. 12.2017 г. до м. 12.2019 г., произтичащи от декларирани и невнесени задължения, както и в резултат на некоректно подадени декларации обр. 6.

Събраните при проверката на Т. Д. Р. и ревизията на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД документи са присъединени с протоколи №1862473 от 12.09.2023 г. и №1865488/22.01.2024 г.

На жалбоподателя е връчено ИПДПОЗЛ изх. №Р-22220423006815-040-001/28.11.2023 г., в отговор на което, с писмо от 18.12.2023 г., са представени писмени обяснения относно осъществяваната дейност като прокурист на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

Органите по приходите приели, че по отношение на Т. Р. са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорност по реда на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, в качеството му на прокурист на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за задължения на дружеството за данъци и задължителни осигурителни вноски в общ размер на 223 363,37 лв. /главница- 144 555,88 лв. и лихви - 78 807,49 лв./. От тях: корпоративен данък в размер на 11 249,01 лв. и лихви в размер на 4 665,09 лв.; за ДДС в размер на 49 320,99 лв. и лихви в размер на 27 384,35 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения в размер на 16 561,35 лв. и лихви в размер на 9 257,61 лв.; за ДОО за осигурители в размер на 41 147,17 лв. и лихви в размер на 22 890,92 лв.; за УПФ за осигурители а размер на 10 107,33 лв. и лихви в размер на 5 621,33 лв. и за вноски за ЗО в размер на 16 170,03 лв. и лихви в размер на 8 988,19 лв.

При оспорване пред по-горестоящия орган РА частично е отменен и друга част – оставен в сила. Последната част се оспорва в това производство, а именно в частта, в която е ангажирана отговорност по чл. 19 от ДОПК на Т. Д. Р. за задължения на „МБР2017-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за корпоративен данък за 2019 г., за ДДС за данъчни периоди от м. 01.2018 г., м. 01.2019 г., м. 08.2019 г. и м. 09.2019 г., за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения за данъчни периоди м. 12.2017 г., от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г., за вноски за ДОО за осигурители за периодите м. 12.2017 г. от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г., за вноски за УПФ - за осигурители за периодите м. 12.2017 г. от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г., за вноски за ЗО за осигурители за периодите м. 12.2017 г., от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г., ведно с

определените лихви.

В оспорения акт ответникът е приел, че „укриване“ ще е налице само за тези периоди /м. 01.2018 г., м. 01.2019 г., м. 08.2019 г. и м. 09.2019 г./, през които извършените корекции са в резултат и на доначислен данък във връзка с недекларирани продажби към клиенти. Укриване ще е налице само за тези периоди /м. 12.2017 г., м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м.09.2019 г./, за които е установено, че посочените в декларациите задължения са в по-малък размер.

Прието е, че е налице причинно- следствена връзка между поведението на субекта и невъзможността за събиране на публичните задължения на дружеството. Липсата на подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г., както и невярно посочените данни в СД по ЗДДС за периодите от м. 01.2018 г., м. 01.2019 г., м. 08.2019 г. и м. 09.2019 г. и в декларации обр. 6 за периодите от м. 12.2017 г., от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г. е лишило приходната администрация от изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК.

Некоректно подадените декларации обр. 6, за които е установено, че не съдържат информация за всички назначени в дружеството лица са довели до декларирани дължими данъци и осигурителни вноски в по-малки размери от реалните. Оттук е прието, че е налице съзнателно и недобросъвестно поведение.

Прието е, че е налице „укриване“ само за периодите м. 1.2018 г., м. 1.2019 г., м. 8.2019 г. и м. 9.2019 г., в които са извършени корекции като е доначислен данък поради недеклариране на продажби на клиенти. Т. е прието и за периоди м. 12.2017 г., м. 2.2019 г., м. 4.2019 г., от м.6.2019 г. до м. 9.2019 г., за които е установено, че посочените в декларацията задължения са в по-малък размер.

Прието е, че липсата на подадена по чл. 92 ЗКПО на ГДД за 2019 г., както и невярно посочените в справки декларации данни за периодите м. 1.2018 г., м. 1.2019 г., м. 8.2019 г. и м. 9.2019 г. и в декларации обр. 6 за периодите от м.12.2017 г., м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019 г. е лишило приходната администрация от изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, предвиждащ, че съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му, намира следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Оспореното в това производство решение е издадено от компетентен орган –директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно дейвалата към процесния период норма на чл. 19, ал. 1 ДОПК, . (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., изм. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 04.08.2017 г.): Който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

В случая е безспорен първият от елементите на фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК – ревизираното лице е било прокурист на търговско дружество, в рамките на процесните периоди.

По безспорен и категоричен начин настоящият състав намира, че следва да се приеме за установено изложеното по-горе, че не са декларирани, респ. – декларирани са непълни/неверни данни – така декларациите, описани по-горе.

По отношение на третата и четвъртата предпоставки – вследствие на посочените по-горе две да не могат да бъдат събрани задължения.

Изискани са доказателства от дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ при ТД на НАП С., като се установява, че спрямо дружеството е образувано изпълнително дело /ИД/ №180484130/2018 г. За обезпечаването на публичния дълг са наложени единствено запови върху деклариранията от юридическото лице банкови сметки, тъй като не притежава други активи. Не се установява да има постъпили плащания за погасяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. Предвид това същите са категоризирани като „несъбираеми“.

Ето защо следва да се приеме, че е налице и последният елемент – причинна връзка с оглед постигане на посочения резултат.

По отношение на субективния елемент. За наличието на предпоставките по чл. 19, ал. 1 ДОПК не е необходимо наличието такъв. Независимо от това, следва да е отбележи, че по арт. от чл. 19, ал. 3 ДОПК той е свързан със „знание“. Недекларирането на дължимите данъци и осигурителни вноски предполага знание. Оправомощаването на жалбоподателя да изпълнява функциите на прокурист съгласно легалното определение на чл. 21, ал. 1 ТЗ предполага, че той е лице, натоварено и упълномощено от търговец да управлява предприятието му срещу възнаграждение. Натоварването и упълномощаването предполага както права, така и задължения да управлява, за което му се плаща възнаграждение. С други думи, жалбоподателят прокурист е бил длъжен да изпълнява задълженията по управление, вкл. и декларирането на данъци. Т.е. той е бил длъжен да „знае“ и оттам – да се заключи наличие на „недобросъвестност“.

Предвид изложеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

По разноските. Ответникът представи списък с разноски, съгласно който претендира възнаграждение за сумата от 7150 лв., върху материален интерес от 81 355 лв.

Същевременно обаче, настоящият състав намира, че така начислено, възнаграждението е прекомерно, доколкото е съобразено единствено с размера на определения данък. Ето защо то следва да бъде намалено като се съобрази както фактическата и правна сложност на делото, така и извършените процесуални действия. Ето защо следва да се определи възнаграждение в размер на 2000 лв.

Въз основа на тези мотиви и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд София-град, първо отделение, 64 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. Р., ЕГН [ЕГН] срещу **потвърдената част на** ревизионен акт /РА/ № **№ Р-22220423006815-091-001/20.03.2024 г.**, с решение № 997/22.7.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА Т. Д. Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ –С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 2000 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

При подаване на касационна жалба същата следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 650,84 лв. При невнасяне на дължимата държавна такса жалбата следва да бъде върната.